

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/3/2022
Identifikačné číslo spisu:	9520100221
Dátum vydania rozhodnutia:	20.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:9520100221.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci obžalovaného C. W. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 20. septembra 2022 v Bratislave, o žiadosti obžalovaného C. W. o prepustenie z väzby na slobodu doručenej 8. septembra 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného C. W., narodeného XX. J. XXXX v R. P., toho času vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Žilina, o prepustenie z väzby na slobodu, doručená 8. septembra 2022, s a z a m i e t a.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzba obžalovaného sa nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) v trestnej veci obžalovaného C. W. vedie odvolacie konanie o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 23. novembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného (v skutku v bode 2/ spolu s toho času už právoplatne odsúdeným I. B.?) pre:

v bode 1/ zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona,

v bode 2/ trestný čin krádeže podľa § 247 odsek 1, odsek 2 písmeno a), odsek 5 písmeno a), odsek 6 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.,

v bode 3/ trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 1, odsek 2 písmeno i), písmeno j) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 457/2003 Z. z.,

v bode 4/ obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného

zákona,

v bodoch 5/ a 6/ obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno e), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písmeno c) Trestného zákona,

v bode 7/ obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písmeno e), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písmeno a) Trestného zákona,

na tom skutkovom základe, že

1/ už zomrelí: Ľ. P., J. D. - prezývaný „J.“, J. M. - prezývaný „N.“, J. P., S. P., A. F., K. D., P. D., T. K., P. B. - prezývaný „P.“ a Š. N. a už právoplatne odsúdení: S. M. - prezývaný „Č.“, U. F., B. B., N. S. - prezývaný „Š.“, T. Q. - prezývaný „Q.“, D. P. a J. L. ako aj osoby, ktorým bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia: A. G., V. L. a U. R., patrili do spoločenstva osôb, ktoré bolo pomenované podľa jeho hlavného predstaviteľa Ľ. P. ako „P.“ a ktoré bolo vytvorené presne nezistenej dobe a pôsobilo minimálne od roku 1999 až do konca roku 2010 na rôznych miestach na území Slovenskej republiky a Maďarska, najmä v Dunajskej Strede a okolí a tiež v okresoch Galanta a Komárno, ale aj na iných miestach, kde takto vytvorená skupina sa zaoberala páchaním rôznej ekonomickej a majetkovej trestnej činnosti na účely získavania finančných prostriedkov, a to najmä neoprávneným uplatňovaním nárokov na vrátenie dane z pridanej hodnoty, podvodmi a nedovolenou výrobou cigariet, ako aj páchaním násilnej trestnej činnosti, najmä vražd páchaných z rôzneho motívu, najmä likvidáciou osôb patriacich do takzvanej konkurenčnej skupiny „U.“, z ktorých väčšina bola zavraždená dňa 25.03.1999 v Q. N. v R. P. a tiež likvidáciou takzvaných „bielych koní“ ako potenciálnych svedkov, ktorí by mohli vypovedať najmä o ekonomickej trestnej činnosti páchanej členmi uvedenej skupiny, likvidáciou osôb, ktoré by mohli prezradiť pohyb a miesta úkrytov Ľ. P., likvidáciou osôb na objednávku a z rozmaru ako aj likvidáciou samotných členov skupiny P., ktorí sa pre skupinu stali z rôznych dôvodov nepohodlní a jednotlivé osoby z tejto skupiny pri získaní finančných prostriedkov odvádzali tieto vo výške minimálne desať percent zo zisku do spoločného fondu hlavnému predstaviteľovi skupiny Ľ. P.,
- pričom v rámci štruktúry tohto spoločenstva osôb pôsobil na najvyššej pozícii v riadiacej a rozhodovacej zložke Ľ. P. a priamo pod ním pôsobili J. D., J. M., J. P., A. F., U. F., S. M., B. B., pričom v období približne od 17.01.2000, kedy bol Ľ. P. na úteku pred políciou, formálne za skupinu P. vystupoval J. D. aj napriek tomu, že skupinu naďalej riadil Ľ. P. a na najnižšie postavení úrovni hierarchie skupiny pôsobili S. P., P. D., K. D., N. S. (minimálne od roku 2005), T. Q., D. P., J. L., Š. N., P. B., A. G., V. L., U. R. a ďalšie doposiaľ nezistené osoby, pričom pod priamym vedením U. F. pôsobila v rámci tejto skupiny tzv. podskupina, do ktorej patrili A. G. a U. R. - obaja minimálne do apríla 2007, avšak kontakt s Ľ. P. udržiavali aj potom, pod priamym vedením J. M. pôsobila tzv. podskupina, do ktorej patrili J. L. a P. B. (obaja do roku 2006) a tiež T. Q. a D. P.,
- kde uvedenému spoločenstvu osôb poskytovali pomoc a podporu aj JUDr. Q. R. ako príslušník policajného zboru SR od 15.07.1997 do 31.07.2005 predávaním viacerých informácií z prostredia polície a C. W., aktívny najmä pri fyzickej likvidácii a pochovávaní bielych koní a iných nepohodlných osôb, ďalej pri poskytovaní úkrytu a svojom pozemku a úschove rôznych vecí,

C. W. a I. B.

2/ presne nezisteného dňa, v presne nezistenom čase pred dňom 26.09.2003 C. W., pomáhajúci a poskytujúci podporu skupine osôb pôsobiacej od roku 1999 minimálne v Dunajskej Strede a okolí pod názvom „P.“, spolu s jedným z popredných členov tejto skupiny - zomrelým J. D. a s ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi tejto skupiny, sa spojili a rozdelili si úlohy s cieľom naplánovať zmocnenie sa obsahu bezpečnostnej schránky číslo XXX, patriacej Ing. A. N. a M. N., nachádzajúcej sa v spoločnosti E. a.s. R. P., v miestnosti označovanej ako „U.“,
- a to tak, že na základe pokynu zomrelého J. D. a C. W. si zomrelý K. B. dňa 26.09.2003 prenajal v uvedenej banke bezpečnostnú schránku pod číslom XXX, kde mal bezpečnostnú schránku pod číslom XXX prenajatú aj C. W. spolu s I. B., a po tom, čo zomrelý J. D. nezisteným spôsobom zabezpečil kľúč od bezpečnostnej schránky Ing. A. N. a M. N., ktorý mala banka, dňa 11.12.2003 po osobnom preverení I. B., či sa v uvedenej bezpečnostnej schránke nachádza finančná hotovosť, zomrelý J. D.

poveril S. M. - prezývaného „Č.“, aby sa tento presunul pred E. v R. P. a sledoval osobné motorové vozidlo značky Š. XXX, bližšie nezistenej farby a evidenčného čísla, patriace zomrelému K. B., ktorý na uvedenom vozidle prišiel pred banku, zaparkoval, vošiel do banky s cestovnou taškou čiernej farby a po vstupe do tzv. predtrezoru s vopred pripravenými kľúčmi bez použitia násilia otvoril riadne uzamknutú bezpečnostnú schránku číslo XXX, vybral z nej finančnú hotovosť vo výške 45.500.000,-Sk (t. j. 1.510.323,31 eura), túto vložil do cestovnej tašky a z banky odišiel svojim vozidlom, pričom S. M. vozidlo K. B. sledoval, na základe pokynu zomrelého J. D. a C. W., kde následne K. B. vošiel do areálu bývalého V., ktorý v tom čase patril C. W., kde ho čakal zomrelý J. D. spolu s C. W., ktorým uvedenú cestovnú tašku odovzdal a následne zomrelý J. D. spolu so zomrelým Ľ. P. z tejto finančnej hotovosti bližšie nezistené čiastky rozdelili medzi ďalších členov skupiny P., a to C. W., S. M., J. L., V. L., D. P., T. Q., zomrelému P. B. ako aj ďalším, bližšie nezisteným členom zločineckej skupiny a osobám, ktoré boli činné pre túto skupinu ako aj I. B., čím poškodenému Ing. A. N. a M. N. spôsobili škodu vo výške 45.500.000,-Sk (t. j. 1.510.323,31 eura),

C. W.

3/ presne nezisteného dňa, v presne nezistenom čase, po dni 10.12.2003 C. W., pomáhajúci a poskytujúci podporu skupine osôb pôsobiacej od roku 1999 minimálne v Dunajskej Strede a okolí pod názvom „P.“, spolu s jedným z popredných členov tejto skupiny - zomrelým J. D. - prezývaným „J.“ naplánoval a zorganizoval fyzickú likvidáciu poškodeného K. B. z obavy, že by ho poškodený prezradil ako organizátora krádeže finančnej hotovosti vo výške 1.505.344,22 eura (45.400.000,-Sk) z bezpečnostnej schránky Ing. A. N., nachádzajúcej sa v E. a.s. v R. P. na Š. E. č.XX, ktorú po jej naplánovaní poškodený vykonal v presne nezistenom čase od 10.00 hod. dňa 10.12.2003 do 09.00 hod. dňa 15.12.2003 na pokyn a pre uvedenú zločineckú skupinu,

- pričom C. W. a J. D. sa spojili aj s ďalšími členmi skupiny, rozdelili si úlohy a fyzickú likvidáciu poškodeného vykonal tak, že presne nezisteného dňa, po dni 10.12.2003, v presne nezistenom čase C. W. na základe predchádzajúcej dohody s J. D. priviezol poškodeného do priestorov budovy tzv. V., nachádzajúcej sa medzi obcami F. a L. v okrese Dunajská Streda, ktorá patrila C. W., kde už na základe pokynu zomrelého J. D. čakali S. M. - prezývaný „Č.“ a T. Q. - prezývaný „Q.“ (obaja trestne stíhaní v inom konaní) a zomrelý P. B., ktorí poškodeného v prítomnosti C. W. spúťali po tom, čo ho S. M. zozadu chytil pod krk a hodil na zem, kde ho zomrelý P. B. udrel gumeným kladivom po hlave, následne mu prelepili hlavu lepiacou páskou a S. M., T. Q. a zomrelý P. B. ho naložili do osobného motorového vozidla L. U. S. farby, ktoré používal T. Q. a spolu s poškodeným išli na pole v katastrálnom území M. na G. medzi obcami U. a L., kde pri vopred vykopanej jame pri stohu slamy, ktorú dovedy strážil J. L. (trestne stíhaný v inom konaní), poškodeného usmrtili, a to tak, že ho položili na zem na brucho, okolo krku mu dali bližšie nešpecifikovanú šnúru, ktorou ho T. Q. spolu s J. L. ťahaním každý za iný koniec zaškrtili, potom telo hodili do pripraveného nelegálneho hrobu, zahádzali zeminou a poliali chemikáliou,

4/ zomrelý Ľ. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil s B. B.Á. (už právoplatne odsúdeným) a C. W. s cieľom usmrtiť člena tejto zločineckej skupiny - poškodeného J. D., pričom na tento účel si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy, a to tým spôsobom, že zomrelý Ľ. P. a B. B. oslovili C. W., ktorému povedali, že zavraždia J. D. v čase, keď si k nemu na pozemok príde poškodený zazimovať loď,

- pričom následne v presne nezistený deň v mesiaci november 2006 prišiel B. B. ako dohodnutý strelec do areálu bývalého družstva v Č., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase užíval C. W., ukryl sa v blízkosti štvrtej pozdĺžnej budovy bývalej slepačej farmy spolu s presne nezistenou strelnou zbraňou, kde sa následne na toto miesto dostavili Ľ. P. spolu so S. M. - prezývaným „Č.“ (trestne stíhaným v inom konaní), C. W. a poškodeným J. D. a po nacúvaní člnu pod prístrešok štvrtej pozdĺžnej budovy bývalej slepačej farmy a po vzájomnom krátkom rozhovore Ľ. P., S. M., C. W. a poškodeného a po tom, čo dohodnutý strelec B. B. nevyšiel z úkrytu, pristúpil Ľ. P. zozadu k poškodenému a vystrelil z doposiaľ nezistenej strelnej zbrane do zadnej časti hlavy poškodeného, ktorého na mieste usmrtil a následne B. B. a C. W. na účely zbavenia sa tela poškodeného a znemožnenia jeho nálezu toto rozdelili na viacero častí, časť takto rozporciovaného tela pomleli v mlyne na mäso v uvedenom areáli a takto pomleté telo poškodeného vysypali do koryta rieky Malý Dunaj a časť tela, ktoré nepomleli, spoločne so S. M. zakopali do nimi vykopaného hrobu na poli za areálom družstva,

5/ zomrelý Ľ. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil so S. M. - prezývaným „Č.“ (trestne stíhanom v inom konaní), C. W. a ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny P. s cieľom usmrtiť poškodeného Y. C., a to z dôvodu ich obavy, že by poškodený mohol vypovedať pravdu o podvodoch s DPH, kde vystupoval ako tzv. „biely kôň“,
- a to tak, že po tom, čo poškodený vybral z účtu spoločnosti L. R., s.r.o. č. XXXXXXXX/XXXX, vedeného v E. Q., a. s. v období od 15.02.2007 do 27.03.2007 celkovú sumu 24.208,33 eura (729.300,- Sk), ktorá bola na uvedený účet pripísaná ako nadmerný odpočet DPH z Daňového úradu Veľký Meder, v presne nezistený deň mesiaca apríl 2007 v ranných hodinách zomrelý Ľ. P. navštívil C. W. v areáli bývalého družstva - slepačej farmy v Č.Ó., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase C. W. užíval a spýtal sa ho na bager, z čoho C. W. usúdil, že večer prídu niekoho zakopať,
- pričom následne vo večerných hodinách toho istého dňa sa dostavili na uvedený pozemok S. M. spolu s T. Q. (už právoplatne odsúdeným) a poškodenýmna motorovom vozidle značky L. U. A. farby, ktoré užíval T. Q. a po tom, čo k nim prišiel C. W., tomuto povedali, aby začal bagrom kopat' jamu, čo C. W. aj učinil a S. M. a T. Q. vybrali poškodeného z auta, zvalili ho na zem a T. Q. ho uskrtil, pričom S. M. mu pomáhal a poškodeného počas škrtenia držal a následne poškodeného vložili do vykopanej jamy, ktorú C. W. pomocou bagra zasypal, pričom telesné pozostatky poškodeného boli nájdené v neoznačenom hrobe v rámci obhliadky miesta činu dňa 05.05.2016,

6/ zomrelý Ľ. P. ako hlavný predstaviteľ zločineckej skupiny P. sa spolčil so S. M. - prezývaným „Č.“ (už právoplatne odsúdeným), C. W. a ďalšími, doposiaľ nezistenými členmi zločineckej skupiny P. s cieľom usmrtiť poškodeného T. R., a to z dôvodu ich obavy, že by poškodený mohol vypovedať pravdu o nelegálnej výrobe cigariet v G. U., kde poškodený vystupoval ako tzv. „biely kôň“,
- a to tak, že keď dňa 04.10.2007 príslušníci polície a colného kriminálneho úradu odhalili nelegálnu výrobu cigariet v areáli P. K., spol. s.r.o. v obci G. U., okres Dunajská Streda, zomrelý Ľ. P. prikázal B. B., aby zabezpečil osobu poškodeného a v ranných hodinách, pravdepodobne dňa 05.10.2007 navštívil zomrelý Ľ. P. C. W. v areáli bývalého družstva - slepačej farmy v Č., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase C. W. užíval a povedal mu, aby bol večer pripravený, že niekoho privezu,
- pričom následne B. B. zabezpečil osobu poškodeného a vo večerných hodinách ho pri odbočke na dedinu U. C. odovzdal Ľ. P. a S. M., ktorí tam prišli spolu na zelenom osobnom vozidle značky J. J., kde S. M. spútal poškodeného a spolu s Ľ. P. a poškodeným z miesta odišli preč a toho istého dňa vo večerných hodinách Ľ. P., S. M. a poškodený prišli na pozemok do areálu bývalého družstva - slepačej farmy v Č. na S. aute značky J. J., pričom poškodený už bol spútaný a po tom, čo k nim prišiel C. W., sa všetci spoločne presunuli na miesto, kde stál bager, zomrelý Ľ. P. prikázal C. W., aby začal bagrom hĺbiť jamu, čo C. W. aj učinil a zomrelý Ľ. P. spolu so S. M. vybrali poškodeného z auta, zvalili ho na zem vedľa jamy, kde ho zomrelý Ľ. P. držal a S. M. ho uskrtil a následne poškodeného vložili do vykopanej jamy, ktorú C. W. pomocou bagra zasypal, pričom telesné pozostatky poškodeného boli nájdené v neoznačenom hrobe v rámci obhliadky miesta činu dňa 03.05.2016,

7/ B. B. a N. S. - prezývaný „Š.“ (obaja už právoplatne odsúdení), a C. W. sa spolčili s cieľom usmrtiť čelného predstaviteľa zločineckej skupiny - poškodeného Ľ. P., pričom na tento účel si rozdelili a vzájomne skoorinovali svoje úlohy, a to tým spôsobom, že B. B. spolu s N. S. usmrtenie Ľ. P. naplánovali, zabezpečili pre C. W.Á. bager žltej farby, značky T. X K., na vykopanie hrobu a B. B. spolu s N. S. zabezpečili aj doposiaľ nezistenú dlhú a krátku strelnú zbraň,
- pričom B. B. sa na základe informácie získanej od C. W. dňa 02.12.2010 v presne nezistenom čase v ranných hodinách dostavil do areálu bývalého družstva - slepačej farmy v obci Č., okres Dunajská Streda, ktorý v tom čase užíval C. W., nakoľko poškodený mal prísť do uvedeného areálu na dohodnuté stretnutie s C. W. naplniť propán-butánové fľaše, kde následne po príchode na miesto B. B. odovzdal C. W. doposiaľ nezistenú strelnú zbraň a sám sa s doposiaľ nezistenou zbraňou ako vopred dohodnutý strelec ukryl do garáže a čakal na poškodeného,
- pričom po príchode poškodeného na uvedený pozemok sa s týmto rozprával C. W. a po tom, čo B. B. z úkrytu nevyšiel, C. W. vystrelil zo zbrane na poškodeného Ľ. P. a tohto usmrtil a následne pomocou bagra T. X K. aj vykopal hrob, do ktorého spoločne s B. B. vložili telo poškodeného a C. W. uvedenú jamu zasypal,

- pričom v doposiaľ presne nezistenom čase, pravdepodobne v mesiaci marec 2011, B. B., N. S. a C. W. z obavy, že by polícia mohla nájsť telo poškodeného, po vzájomnej dohode a za pomoci bagru vykopali telo poškodeného a toto previezli do vopred pripraveného iného hrobu, a to na pozemok v Č., na S. ulicu, ktorý v tom čase užíval N. S. a následne po tom, čo sa N. S. dozvedel, že B.Á. B. chce spolupracovať s políciou, prišlo k opätovnému premiestneniu tela poškodeného Ľ. P. na doposiaľ nezistené miesto.

Za to mu súd I. stupňa podľa § 144 ods. 3 Trestného zákona, aplikujúc súčasne § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody na doživotie, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu súčasne uložil trest prepadnutia majetku. V ďalšom rozhodol o uplatnených nárokoch na náhradu škody poškodených.

* * *

Odvolací súd na neverejnom zasadnutí konanom 7. septembra 2022 o odvolaní obžalovaného C. W. proti (vyššie označenému) prvostupňovému rozsudku uznesením podľa § 321 ods. 1 písm. b) ods. 2 Trestného poriadku rozhodol tak, že tento rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaného C. W. zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V bezprostrednej nadväznosti na uvedené, obžalovaný C. W. 8. septembra 2022 doručil tunajšiemu súdu prostredníctvom obhajcu (JUDr. Petra Schmidla) písomne formulovanú žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

V jej odôvodnení uviedol, že vzhľadom k tomu, že v horeuvedenej veci takmer po 10 mesiacoch odvolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky, bolo cca 12 hodín pred začatím verejného zasadnutia v predmetnej veci toto verejné zasadnutie zrušené a bolo nariadené len neverejné zasadnutie, na ktorom došlo k rozhodnutiu zrušujúcemu prvostupňový rozsudok, má za to, že doterajším konaním došlo zo strany štátnych orgánov takmer k 10 mesačnému prietahu na základe vážnych pochybení v konaní prvostupňového súdu v závažnej väzobnej veci a preto žiada z dôvodov, ktoré viedli Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako je uvedené v rozhodnutí o vrátení veci na nové prejednanie prvostupňovému súdu, a ktoré boli namietané a zjavné už od samého začiatku, aby bolo rozhodnuté o jeho okamžitom prepustení z väzby na slobodu, pretože tieto prietahy v konaní sú okrem iného mimoriadnymi okolnosťami na jeho strane, ktoré v zmysle zákona vyžaduje aj právna úprava v rámci Trestného poriadku pri prepustení z väzby, ktorá je realizovaná pri trestnom stíhaní pre obzvlášť závažné zločiny.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam preto žiada o jeho bezodkladné prepustenie z väzby na slobodu, za súčasného uloženia akýchkoľvek preventívnych opatrení, ktoré v tejto súvislosti umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky, a ktoré príslušný rozhodujúci súd bude v tejto súvislosti považovať za potrebné.

Zároveň sľubuje, že pre prípad prepustenia z väzby, sa nebude trestnému konaniu nijakým spôsobom vyhýbať, ani toto mariť, bude spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, ako to napokon už preukázal doposiaľ, i v čase, keď bol z väzby na slobodu prepustený ostatný raz a bez akýchkoľvek problémov a náznakov konaní, ktoré by mali mariť priebeh trestného konania, všetky tieto zásady rešpektoval a aj na odvolací súd pri rozhodovaní o väzbe sa bez problémov sám dostavil.

Tak mieni konať i v budúcnosti, pretože jeho názor na spravodlivé riešenie tejto veci je diametrálne odlišný než ako ho mali i doteraz orgány činné v trestnom konaní, uvedomuje si, že konanie, ktorého sa síce dopustil i pod tlakom okolností, ktoré uvádza v jednotlivých jeho podaniach, predsa len bolo v rozpore so zákonom a musí za ne nie byť zodpovednosť. Nechce byť však potrestaný spôsobom

odporujúcim platnej právnej úprave Slovenskej republiky.

Vzhľadom k vyššie uvedenému žiada preto rozhodnúť ako je vyššie uvedené.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) po umožnení obžalovanému predostrieť a podporiť aj osobne na neverejnom zasadnutí odvolacieho súdu jeho argumenty v prospech jeho žiadosti o prepustenie z väzby, po zistení stanovísk zvolených obhajcov a prokurátora k tejto žiadosti a s prihliadnutím na obsah spisového materiálu dospel k záveru, že u obžalovaného aj aktuálne (naďalej) existujú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku (t. j. dôvody tzv. útekovej a preventívnej väzby).

Namieste je konštatovať, že na neverejnom zasadnutí odvolacieho súdu, vykonanom 20. septembra 2022 v prítomnosti obžalovaného (aj za prítomnosti tlmočnice), jeho obhajcov a prokurátora, obžalovaný v prednese zotrval na dôvodoch jeho žiadosti o prepustenie z väzby, obsahom podrobne a analyticky opakujúc a zdôrazňujúc v konkrétnostiach jeho argumentáciu rozvedenú už vyššie v písomnej žiadosti o prepustenie z väzby, resp. argumentáciu ním vyjadrovanú opakovane v rámci svojej doterajšej procesnej obrany v priereze celého konania, obsahom sa prelínajúcu aj s už skôr v konaní vznesenými odvolacími námietkami.

Z genézy trestného stíhania obžalovaného v posudzovanej trestnej veci, s dôrazom na procesné momenty významné v súvislosti s rozhodovaním o väzbe obžalovaného, je primárne namieste pripomenúť, že z predloženého spisového materiálu (spisu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1T/29/2020) vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) z 22. marca 2018, ČVS: PPZ 316/NKA-PZ-BA-2018, bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie C. W., v skutku v bode 1/ pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona; v skutku v bode 2/ pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona; v skutku v bode 3/ pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona; v skutku v bode 4/ pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona; v skutku v bode 5/ pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia.

Uznesením vyšetrovateľa z 5. septembra 2018, ČVS: PPZ-688/NKA-PZ-BA-2017, bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie (okrem iných aj) C. W. pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 5, ods. 6 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), v znení účinnom v čase spáchania skutku, na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia.

Uznesením vyšetrovateľa zo 16. apríla 2019, ČVS: PPZ- 438/NKA-PZ-BA-2016, bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie C. W. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i), písm. j) Trestného zákona (zákonač. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), v znení účinnom v čase spáchania skutku, na skutkovom základe uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia.

Obžalovaný C. W. bol do väzby vzatý (po zrušení prvostupňového uznesenia o nevzatí ho vo väzby z podnetu sťažnosti prokurátora) uznesením najvyššieho súdu zo 16. apríla 2020, sp. zn. 4Tost/16/2020, a to z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby začala plynúť 16. apríla 2020 od 15.05 hod.

Prokurátor podal 11. septembra 2020 obžalobu (okrem iných aj) na C. W. pre skutky právne

kvalifikované v skutku v bode 1/ ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona; v skutku v bode 2/ ako trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 5, ods. 6 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku (zákon č. 140/1961 Zb.); v skutku v bode 3/ ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. i), písm. j) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku (zákon č. 140/1961 Zb.); v skutku v bode 4/ ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona; v skutku v bode 5/ ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona; v skutku v bode 6/ ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona; v skutku v bode 7/ ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „súd I. stupňa“) z 29. septembra 2020, sp. zn. PK-1T 29/2020, v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 4. novembra 2020, sp. zn. 3Tost/45/2020, bol obžalovaný C. W. podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku ponechaný vo väzbe po podaní obžaloby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku a rovnako tak bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Následne podávané žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby boli zamietnuté (resp. jeho väzba nebola nahradená inštitútmi upravenými v § 80, resp. § 81 Trestného poriadku), a to uznesením súdu I. stupňa z 22. februára 2021, sp. zn. PK-1T 29/2020, v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 17. marca 2021, sp. zn. 1Tost/4/2021; uznesením súdu I. stupňa z 22. júna 2021, sp. zn. PK-1T 29/2020, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 28. júla 2021, sp. zn. 2Tost/42/2021 (kde došlo len k úprave výroku o nenahradení jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka); uznesením súdu I. stupňa z 21. septembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020, v spojení s uznesením najvyššieho súdu zo 14. októbra 2021, sp. zn. 5Tost/56/2021.

Rozsudkom súdu I. stupňa z 23. novembra 2021, sp. zn. PK-1T/29/2020, bol obžalovaný uznaný za vinného (spolu s toho času už právoplatne odsúdeným I. B.?v tejto veci) na skutkovom základe tam uvedenom (obsiahnutom aj vyššie v texte tohto uznesenia).

V štádiu trestného konania po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku boli zamietnuté žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby (resp. v spojení s nenahradením jeho väzby inštitútmi náhrady väzby podľa Trestného poriadku) uznesením súdu I. stupňa zo 17. februára 2022, sp. zn. PK-1T/29/2020, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 28. marca 2022, sp. zn. 3Tostš/5/2022, a ďalej v odvolacom konaní uzneseniami najvyššieho (odvolacieho súdu) z 15. júna 2022 a 1. augusta 2022.

Od posledného rozhodovania o väzbe, ako už bolo uvedené, došlo v odvolacom konaní k rozhodnutiu o odvolaní obžalovaného proti odsudzujúcemu rozsudku súdu I. stupňa z 23. novembra 2021, na neverejnom zasadnutí zo 7. septembra 2022, spôsobom zrušujúcim tento rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaného C. W., s vrátením veci súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to z dôvodu upravenom v § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, podľa ktorého odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Pokiaľ obžalovaný argumentačne požiadavku jeho prepustenia z väzby na slobodu odvodzuje už zo samotnej skutočnosti, že odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu s procesným dôsledkom zrušenia prvostupňového rozsudku a vrátenia veci prvostupňovému súdu, odvolací súd konštatuje, že táto procesná skutočnosť je nepochybne v prospech obžalovaného z toho pohľadu, že odvolací súd zrušil prvostupňový rozsudok výlučne na podklade jeho odvolania, t. j. v jeho prospech.

Na strane druhej tiež zdôrazňuje, že odvolací súd už v súvislosti so zrušujúcim uznesením (7. septembra

2022), posudzujúc z vlastnej úradnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 79 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku hodnotiť dôvodnosť väzby trestne stíhanej osoby v každom štádiu trestného stíhania (súd je povinný skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili) a majú na zreteli § 79 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku (ak pominie dôvod väzby, dôvod na jej ďalšie trvanie alebo uplynie lehota uvedená v § 76 ods. 6 alebo 7 alebo § 78, musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu), zohľadňujúc súčasne dôvody, pre ktoré dospel k nevyhnutnosti nápravy prvostupňového rozsudku a ich povahu, dospel k záveru, že tieto dôvody nie sú takého charakteru, ktoré by mali priamy vplyv na zákonné podmienky väzby obžalovaného.

Dôvody zrušenia prvostupňového rozsudku [§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] majú svoj podklad v zistených pochybeniach v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä v nejasnosti niektorých skutkových zistení a v tej spojitosti súčasne v nevysporiadaní sa so všetkými, najmä skutkovými, okolnosťami významnými pre rozhodnutie, ktoré budú obsahom písomného vyhotovenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. Podstatným však vo vzťahu k otázke posudzovania dôvodnosti väzby obžalovaného v aktuálnom štádiu konania je, že súdu I. stupňa vytýkané pochybenia nie sú takej povahy, ktoré by atakovali samotnú základnú materiálnu podmienku väzby, ktorou je aj naďalej existujúca dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného na podklade obžaloby aj v aktuálnom štádiu trestného konania a súčasne pochybenia zrušovaného rozsudku nemajú priamy vplyv ani zásadný význam taktiež z pohľadu posúdenia existencie dôvodov tzv. útekovej a preventívnej väzby obžalovaného [§ 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku]; nespôsobujú ich zmenu ani zánik. Len samotné zrušenie odsudzujúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa za vyššie uvedených okolností nepredstavuje, podľa názoru najvyššieho súdu, dôkaz oslabenia dôvodného podozrenia v miere, ktorá by viedla automaticky ku konštatovaniu záveru o nenaplnení materiálnych podmienok väzby u obžalovaného (primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 35/2016 z 3. februára 2016).

Nedošlo k zmene alebo vzniku takých nových okolností prípadu - a samotné zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu bez ďalšieho takou okolnosťou nie je - ani k zmene v osobných pomeroch obžalovaného, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie zákonných podmienok väzby obžalovaného, či už základnej materiálnej podmienky alebo konkrétnych väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

K otázke plynutia času a v tej súvislosti doterajšej dĺžky väzby obžalovaného a ním namietaným priesťahom v konaní, najvyšší súd konštatuje, že o väzbe obžalovaného bolo doposiaľ rozhodované priebežne, plynulo a urýchlene v súlade s požiadavkou vyjadrenou v § 2 ods. 6 veta druhá Trestného poriadku, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Výnimkou z uvedeného, s čím sa už odvolací súd vysporiadať aj v skoršom väzobnom uznesení (z 15. júna 2022), bola neprimeraná dĺžka rozhodovania o väzbe Špecializovaným trestným súdom, v rámci rozhodovania o skoršej žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby zo 16. júna 2021, ako to vyplýva z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej „ústavný súd“) z 12. mája 2022, sp. zn. III. ÚS 89/2022. Hoci z uvedeného nálezu vyplýva, že postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní sp. zn. 1T/29/2020 (t. j. v tejto trestnej veci) bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane a základných slobôd, v dôsledku čoho ústavný súd priznal obžalovanému (sťažovateľovi) finančné zadosťučinenie (1 000 eur) a právo na náhradu trov konania (589,21 eur), sám ústavný súd súčasne z intenzity porušenia uvedených práv, dotknutých neprimeranou dĺžkou konania na súde I. stupňa pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby, nevyvodil záver o neexistencii (resp. zániku) dôvodov väzby obžalovaného ani povinnosť jeho prepustenia z väzby na slobodu (predchádzajúce väzobné rozhodnutie týmto nálezhom nezrušil). Z uvedeného nálezu ústavného súdu, jeho právnych záverov, tak nemožno vyvodiť priamy vplyv na posudzovanie dôvodov väzby obžalovaného ani v aktuálnom štádiu jeho trestného stíhania.

Pokiaľ sa obžalovaný v žiadosti o prepustenie z väzby dovoľáva záveru o priesťahoch v posudzovanom trestnom konaní v štádiu odvolacieho konania (podľa jeho tvrdenia 10 - mesačných), odvolací súd

konštatuje, že predmetná trestná vec bola odvolaciemu súdu riadne predložená na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného proti vyššie označenému prvostupňovému rozsudku 20. mája 2022. K rozhodnutiu o odvolaní, ku ktorému došlo odvolací súdom 7. septembra 2022 tak nepochybne neuplynulo 10 mesiacov, ako to obžalovaný uvádza. Navyše po predložení veci odvolaciemu súdu, týmto bolo procesne reagované na jednotlivé procesné aktivity obžalovaného - dvakrát bolo rozhodované o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby (15. júna 2022 a 1. augusta 2022), bolo písomne reagované aj na jeho predčasne podanú žiadosť o prepustenie z väzby doručení 11. augusta 2022 (č. l. 11 007), aj na jeho obhajcom písomne formulované podanie, označené (aj) ako námietka zaujatosti (č. l. 11 012), opakovane mu boli doručované ním požadované fotokópie zo spisu v značnom rozsahu a umožnené mu bolo ním požadované nazretie do spisu (25. augusta 2022 - č. l. 11 099), pričom boli vykonávané aj ďalšie procesné úkony. Odvolací súd, pokiaľ od riadneho predloženia veci súdom I. stupňa 20. mája 2022 rozhodol o odvolaní obžalovaného 7. septembra 2022, rozhodol v primeranej lehote, zohľadňujúcej tak rozsah spisového materiálu (ku dňu predloženia veci 10 587 strán) aj rozsah prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu, vymedzenej rozsiahlymi odvolacími námietkami obžalovaného. Pokiaľ v tomu predchádzajúcom postupe došlo k vráteniu veci prvostupňovému súdu (prípisom z 13. apríla 2022 - č. l. 9 816), uvedený postup smeroval k náprave pochybenia prvostupňového súdu v súvislosti s nevyhovením žiadosti obžalovaného o vyhotovenie mu fotokópie požadovanej časti spisu, pričom v následnom postupe, pred opätovným predložením veci odvolaciemu súdu, súd I. stupňa vytýkané pochybenia v prospech naplnenia práva obžalovaného na obhajobu v primeranej dobe napravil. Z týchto procesných aspektov posudzovanej veci nemožno dospieť k rozumnému záveru o bezdôvodných zásadných prietahoch v konaní takým spôsobom, akým sa toho dožaduje obžalovaný. Samotný fakt aktuálneho zrušenia prvostupňového rozsudku odvolacím súdom a vrátenie veci súdu I. stupňa nepochybne má vplyv na dĺžku doposiaľ neskončeného trestného stíhania obžalovaného, napriek tomu však doposiaľ vykonanú dĺžku väzby obžalovaného z pohľadu najmä časovej náročnosti prejednávania posudzovanej veci súdom, determinovanej najmä mnohosťou žalovaných skutkov (7) a od nich sa odvíjajúceho rozsahu dokazovania, nemožno hodnotiť ako neprimeranú, ani približujúcu sa k maximálnej (celkovej) lehote väzby stanovenej Trestným poriadkom v § 76 ods. 6 písm. c) limitom 48 mesiacov (ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin), a preto bez ďalšieho odôvodňujúcu prepustenie obžalovaného z väzby na slobodu.

Pokiaľ obžalovaný na neverejnom zasadnutí namietal, že sa nachádza vo väzbe nezákonne od samého začiatku, t. j. od jeho vzatia do väzby, zopakoval jeho argumentáciu z jeho skoršej žiadosti o prepustenie z väzby doručenej najvyššiemu súdu už 11. augusta 2022, o ktorej odvolací súd hodnotiac ju ako predčasne podanú (v zmysle § 79 ods. 3 veta posledná Trestného poriadku pred uplynutím 30 - dňovej lehoty bez uvedenia iných dôvodov) nekonal a nerozhodoval. Podstata argumentácie obžalovaného tak bola (aj aktuálne je) založená na námietkach proti procesnému postupu najvyššieho súdu na verejnom zasadnutí zo 16. apríla 2020, vo veci ním vedenej pod sp. zn. 4Tost/16/2020 (výsledkom ktorého bolo zrušenie prvostupňového uznesenia o nevzatí obvineného do väzby a rozhodnutie o vzatí ho do väzby).

Konkrétne obžalovaný namietal, že nebol riadne, spôsobom zodpovedajúcim jeho procesnému postaveniu (v tom čase) obvineného, poučený, zdôrazňujúc dikciu § 34 ods. 5 Trestného poriadku. Absencia poučovacej povinnosti na verejnom zasadnutí zo 16. apríla 2020 podľa neho vyplýva zo zápisnice z verejného zasadnutia z uvedeného dňa, v dôsledku čoho vyslovuje presvedčenie o nezákonnosti rozhodnutia o jeho vzatí do väzby, ktorá (nezákonnosť) sa premieta aj do nezákonnosti jeho ďalšieho držania vo väzbe až doposiaľ.

Najvyšší súd v tejto otázke zotrváva na argumentácii už obsiahnutej v písomnej odpovedi adresovanej obžalovanému z 22. augusta 2022 (č. l. 11 007 - 11 011) a konštatuje, že priebeh verejného zasadnutia zo 16. apríla 2020 dokumentuje zápisnica o tomto úkone, z ktorej vyplýva, že predmetom označeného verejného zasadnutia bolo rozhodovanie o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu súdu I. stupňa (sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu) o nevzatí obvineného do väzby. Na tomto verejnom zasadnutí nebol vykonaný výsluch obvineného a preto zjavne ani nebol opätovne poučovaný spôsobom zodpovedajúcim tomuto procesnému postaveniu.

Podstatným pritom je, že v procese konania a rozhodovania o návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby obvinený vypočutý bol, a to sudcom pre prípravné konanie a pred týmto výsluchom bol aj riadne spôsobom zodpovedajúcim tomuto jeho procesnému postaveniu (ako obvinený) poučený, čo vyplýva z obsahu zápisnice o výsluchu obvineného z 10. apríla 2020, sp. zn. 4Tp/9/2020, v ktorej (na str. 2, č. l. 642 vyšetrovacieho spisu) je protokolované poučenie obvineného poukazom na konkrétne zákonné ustanovenia, pričom zápisnica (vrátane tejto strany) s poučením je obvineným vlastnoručne podpísaná. Poučenie obvineného a jeho výsluch boli súčasne vykonané v prítomnosti dvoch obhajcov obvineného (JUDr. Juraja Gavalca a JUDr. Adama Puškára), pričom ani obvinený ani jeho obhajcovia spôsob vedenia výsluchu, vrátane poučenia obvineného, na tomto úkone nenamietali.

Samotný fakt vyvolania dvojinstančnosti konania v posudzovanom prípade, v dôsledku napadnutia uznesenia sudcu pre prípravné konanie sťažnosťou prokurátora, nič nemení na tom, že predmetom tohto konania bol stále (naďalej) aj v druhostupňovom (sťažnostnom) konaní (identický) návrh prokurátora na vzatie obvineného do väzby.

Z § 73 ods. 2 Trestného poriadku (okrem iného) vyplýva, že pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý ... bez výsluchu obvineného možno rozhodnúť o väzbe len vtedy, ak obvinený výslovne požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti alebo ak zdravotný stav obvineného neumožňuje jeho výsluch. Rozhodnutím o väzbe sa podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku rozumie (okrem iného) aj rozhodnutie o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby [písmeno a) označeného ustanovenia].

V posudzovanom prípade dikcia § 73 ods. 2 Trestného poriadku v požiadavke, aby pred rozhodnutím o väzbe (t. j. o návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby) obvinený bol vypočutý, bola naplnená.

Hoci Trestný poriadok, v § 192 ods. 3 v nadväznosti na § 190 ods. 3, ustanovuje verejnú formu prerokovania sťažnosti prokurátora proti rozhodnutiu o nevzatí obvineného do väzby na verejnom zasadnutí, súčasne neurčuje povinnosť opätovne vykonať výsluch obvineného. Spravidla opätovný výsluch nebude potrebný v prípadoch, keď obvinený bol riadnym spôsobom vypočutý v rámci procesného úkonu výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie a súčasne nevyvstane v konkrétnom prípade potreba opätovného výsluchu z iných dôvodov. Z obsahu namietanej zápisnice o verejnom zasadnutí pritom nevyplýva, že by k takej potrebe dospel konajúci senát a ani strany (obvinený, prípadne aj prostredníctvom obhajcov, ani prokurátor) jeho výsluch nenavrhli. Navyše rovnakú námietku už obžalovaný v procese rozhodovanie o jeho väzbe skôr uplatnil a na túto už bolo reagované súdom I. stupňa v uznesení (o ponechaní obvineného vo väzbe) z 29. septembra 2020, ktorého závery a argumentáciu potvrdil (akceptoval) aj nadriadený (najvyšší) súd v sťažnostnom konaní v uznesení zo 4. novembra 2020, sp. zn. 3Tost/45/2020, z ktorého je zrejmé, že túto námietku obžalovaného neakceptoval.

Ako neopodstatnený tak odvolací súd hodnotí záver obžalovaného aj argumentáciu, ktorou ho podporuje, že nevyhnutne mal byť na verejnom zasadnutí nadriadeného súdu opätovne vypočutý a teda aj opätovne poučovaný o jeho právach zodpovedajúcich jeho procesnému postaveniu obvineného, a preto rozhodnutie nadriadeného súdu na verejnom zasadnutí zo 16. apríla 2020 o jeho vzatí do väzby je nezákonné.

Napokon prvostupňové konanie a konanie o sťažnosti proti nemu z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (napríklad II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 9/13), nebol preto dôvod úkony realizované v prvostupňovom konaní bez ďalšieho v druhostupňovom konaní opakovať.

Pokiaľ obžalovaný už skôr namietal - a na týchto námietkach aj aktuálne zotrváva - skutočnosť, že na vyššie označenom verejnom zasadnutí nebol prítomný tlmočník, treba prisvedčiť pravdivosti tohto tvrdenia, keďže z obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí vyplýva, že tlmočník na verejnom zasadnutí skutočne prítomný nebol.

Bolo tomu tak však v dôsledku okolností tohto verejného zasadnutia, vyplývajúcich z protokolácie priebehu tohto úkonu (strana 3 zápisnice), konkrétne z časti, v ktorej je uvedené: „Predsedníčka senátu sa opýtala obvineného C. W., vzhľadom k tomu, že je maďarskej národnosti, či rozumie slovenskému jazyku a či potrebuje tlmočníka. Predsedníčka senátu poukázala na výsluch obvineného pred sudcom pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu dňa 10. apríla 2020, kde obvinený vyhlásil, že výsluch môže byť vykonaný v neprítomnosti tlmočníka - prekladateľa. Zároveň Vám oznamujem, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Vám bude preložené do maďarského jazyka. Na žiadosť obvineného v zmysle § 28 ods. 5 Trestného poriadku môžu byť preložené do maďarského jazyka aj iné písomnosti, ak je to nevyhnutné na zabezpečenie spravodlivého procesu, najmä na riadne uplatnenie práva na obhajobu, a to v rozsahu určenom týmto orgánom. Vyjadrenie obvineného: nežiadam tlmočenie do maďarského jazyka a nežiadam ani o preloženie iných písomností“.

Z uvedeného je tak nepochybné, že obžalovaný (v tom čase obvinený) o svojom práve vypovedať v materinskom jazyku poučený bol, výslovne vyhlásil, že toto právo (od využitia ktorého sa odvíja povinnosť súdu zabezpečiť obžalovanému tlmočníka) nevyužíva a vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti tlmočníka (jeho absenciu) v nadväznosti na to nenamietal ani on ani jeho dvaja súčasne prítomní obhajcovia. Uvedeným procesným postupom súdu na verejnom zasadnutí tak nebolo porušené právo obžalovaného upravené v § 2 ods. 20 Trestného poriadku (ak obvinený vyhlási, že neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie, má právo na tlmočníka) a rovnako nebola porušená tomu korelujúca povinnosť súdu tlmočníka pribrať v zmysle § 28 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku (ak je potrebné pretlmočiť obsah výpovede alebo ak osoba uvedená v § 2 ods. 20 vyhlási, že nerozumie jazyku, v ktorom sa konanie vedie alebo nehovorí týmto jazykom, priberie sa tlmočník opatrením).

Rovnako ako obsahu spisu nezodpovedajúcu hodnotí najvyšší súd argumentáciu obžalovaného o tom, že počas celého súdneho konania (vyjmúc hlavné pojednávanie z 22. februára 2021) nebol riadne poučený o svojich právach, dovolávajúc sa najmä dikcie § 34 ods. 5 veta prvá Trestného poriadku (orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť vrátane významu priznania a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie). Obsahu spisu zodpovedá záver, že výsluch obžalovaného bol vykonaný na hlavnom pojednávaní dňa 22. februára 2021, čomu zodpovedalo aj riadne poučenie obžalovaného, čo napokon ani sám obžalovaný nenamietal. Dovoľáva sa však v podstate takého výkladu § 34 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého mal byť rovnako poučovaný aj na každom ďalšom termíne hlavného pojednávania. Zo súdneho spisu je pritom zrejmé, že dokazovanie pred súdom I. stupňa bolo vykonávané v dlhšom časovom rozsahu, a to na hlavnom pojednávaní celkovo pozostávajúcom z viacerých jeho termínov vykonaných v roku 2021 (22. februára, 30. a 31. marca, 14., 15., 26. a 28. apríla, 24., 25. a 31. mája, 1., 21. a 22. júna, 25. augusta, 21. septembra, 4. a 5. októbra, 10. a 23. novembra 2021).

Po výsluchu obžalovaného vykonaného na hlavnom pojednávaní 22. februára 2021 (v rámci ktorého využil právo nevypovedať k skutkom obžaloby) v rámci ďalšieho dokazovania, na iných termínoch hlavného pojednávania, už výsluch obžalovaného vykonaný nebol. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že hlavné pojednávanie je jedným úkonom trestného konania (k uvedenému záveru viď napr. R 20/2016), na čom nič nemení procesná možnosť vykonania hlavného pojednávania na viacerých jeho termínoch (vykonávaných postupne - po odročení skoršieho termínu, resp. po prerušení hlavného pojednávania, resp. pri zrušení konkrétneho termínu a určení nového). Z uvedeného je tak zrejmé, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní riadne, spôsobom zodpovedajúcim tomuto jeho procesnému postaveniu, poučený bol (22. februára 2021 v rámci jeho výsluchu v procesnom postavení obžalovaného) a na ďalších termínoch hlavného pojednávania, na ktorých jeho výsluch už opätovne vykonávaný nebol, tak nevznikla súdu I. stupňa procesná povinnosť ho opätovne uvedeným spôsobom poučovať. Zákonná dikcia § 34 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorej „orgány činné v trestnom konaní a súd sú povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť“ vyjadruje požiadavku poučiť trestne stíhanú osobu (v závislosti od konkrétneho štádia trestného konania „obvineného“ alebo „obžalovaného“) spôsobom zodpovedajúcim konkrétnemu štádiu trestného konania (najmä prípravné konanie, konanie pred súdom) alebo povahe konkrétneho procesného úkonu (napr. väzobný výsluch); v súvislosti s hlavným pojednávaním však neznamená povinnosť poučovať obžalovaného (bez ďalšieho) o jeho

právach na každom jednotlivom termíne hlavného pojednávania (ktoré vo svojej podstate predstavuje stále jeden úkon).

* * *

K posúdeniu zákonných podmienok väzby obžalovaného, najvyšší súd pripomína, že materiálnymi podmienkami väzby sú dôvodnosť podozrenia, že trestný čin mala spáchať obvinená osoba a existencia (konkrétnych) väzobných dôvodov.

Pokiaľ ide o základnú materiálnu podmienku väzby - dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného na skutkovom podklade, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie a následne podaná obžaloba, najvyšší súd vychádzajúc z predloženého spisového materiálu poukazuje na doposiaľ zabezpečený dôkazný stav, zahrňujúci dôkazy vykonané súdom I. stupňa v rámci procesu dokazovania na hlavnom pojednávaní, na ktorom došlo k ukončeniu dokazovania a vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku.

Napriek jeho aktuálnemu zrušeniu odvolacím súdom, ktoré ale neatakuje samotnú dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného, aby tak už na jeho podklade bolo možné vysloviť záver o zániku základnej materiálnej podmienky väzby, aj naďalej je dôvodný záver, že objem a kvalita takto zabezpečených dôkazov (na ktoré poukázal aj súd I. stupňa v odôvodnení rozsudku) nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, a následne obžalovanému vznesené obvinenie a podaná obžaloba (o ktorej sa naďalej koná), boli spáchané, tieto majú znaky trestných činov a existuje dôvodné podozrenie, že ich mal spáchať obžalovaný, a to s mierou istoty zodpovedajúcou aktuálnemu štádiu trestného (odvolacieho) konania.

Obžalovaným predostretý a zdôrazňovaný vlastný spôsob hodnotenia dôkazov je nepochybne prejavom práva jeho procesnej obrany (má právo obhajovať sa spôsobom, ktorý uzná za vhodný), uvedené právo aj využil vlastnou procesnou aktivitou - proti vyhlásenému odsudzujúcemu rozsudku využil právo podať odvolanie - pričom, hoci dôvodnosť jeho odvolacej argumentácie čiastočne bola odvolacím súdom akceptovaná, bude aj naďalej preverovaná v ďalšom postupe súdu I. stupňa v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu.

Každopádne, ako to už bolo vyššie uvedené, vzhľadom na to, že súdu I. stupňa vytýkané pochybenia nie sú takej povahy, ktoré by atakovali samotnú základnú materiálnu podmienku väzby, ktorou je aj naďalej existujúca dôvodnosť trestného stíhania obžalovaného na podklade obžaloby aj v aktuálnom štádiu trestného konania, len samotné zrušenie odsudzujúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa za vyššie uvedených okolností nepredstavuje, podľa názoru najvyššieho súdu, dôkaz oslabenia dôvodného podozrenia v miere, ktorá by viedla automaticky ku konštatovaniu záveru o nenaplnení materiálnych podmienok väzby u obžalovaného (primerane rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 35/2016 z 3. februára 2016).

K dôvodu útekovej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku najvyšší súd naďalej konštatuje, že existuje dôvodná obava, že obžalovaný by sa na slobode mohol pobývať na neznámom mieste po úteku skrývať a vyhýbať sa tak trestnému stíhaniu alebo vysokému trestu, ktorý mu aj naďalej hrozí, aktuálne v zmysle § 144 ods. 2 Trestného zákona, ktorým je dostatočne zreteľne vyjadrená hrozba trestom odňatia slobody na 25 rokov alebo na doživotie.

Z uvedeného je tak zrejmé, že obžalovanému aj naďalej hrozí (potenciálne) aj trest odňatia slobody na doživotie, trest najprísnejšie možný (a teda vysoký), čo predstavuje konkrétnu okolnosť odôvodňujúcu dôvod tzv. útekovej väzby, popri dôvodoch už konštatovaných v skorších väzobných rozhodnutiach, v ktorých bol opakovane zdôrazňovaný najmä jeho vzťah a kontakty v Maďarsku v spojení s absenciou jazykovej bariéry vo vzťahu k maďarskému jazyku, pričom schopnosť a neobmedzenosť pohybu obžalovaného na území Maďarska má oporu aj v skutkových zisteniach (napr. stretnutie obžalovaného s B. B. a N. S. v meste Y., v čase ich skrývania sa pred trestným stíhaním v Maďarsku, v súvislosti s okolnosťami predchádzajúcimi usmrteniu Ľ. P. - skutok v bode 7/).

Nie je možné, podľa názoru najvyššieho súdu, dospieť k záveru, že by zrušením rozhodnutia súdu prvého stupňa došlo k výraznému zoslabeniu, či odpadnutiu posilňujúceho dôvodu útekovvej väzby, ktorý v prejednávanej veci pristúpil po rozhodnutí súdu prvého stupňa, spočívajúcim v skutočnosti, že obžalovaný už odsúdený, aj keď neprávoplatne, bol. Ako to už bolo opakovane zdôrazňované, rozsudok Špecializovaného trestného súdu bol veľmi zjednodušene povedané zrušený za účelom upresnenia skutkových zistení a tomu zodpovedajúcemu zosúladieniu právnej kvalifikácie konania obžalovaného, zo spáchania ktorého je dôvodne podozrivý. Aj po týchto predpokladaných úpravách, podľa názoru najvyššieho súdu, naďalej zostáva aktuálny predpoklad posúdenia konania obžalovaného, z ktorého je dôvodne podozrivý, okrem iného aj podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, na podklade ktorého obžalovanému hrozí trest odňatia slobody na 25 rokov alebo na doživotie. Aj po zrušení rozhodnutia súdu prvého stupňa teda naďalej zostala hrozba vysokým trestom u obžalovaného významne výraznejšia, ako pred aj keď neprávoplatným rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktoré bolo zrušené.

Pri posudzovaní dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, hodnotiac existenciu obavy z pokračovania v páchaní ďalšej trestnej činnosti u obžalovaného, najvyšší súd aj naďalej zohľadnil dlhodobosť, opakovanosť a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je trestne stíhaný, s dôrazom na jej mimoriadnu závažnosť, charakterizovanú mnohosťou trestných činov násilnej povahy s nezvratným protiprávnym následkom v podobe smrti viacerých - piatich osôb (viď skutky v bodoch 3/ až 7/), ale aj majetkovej povahy (skutok v bode 2/), ktorých sa mal takto (dlhodobo a opakovane) dopúšťať v súvislosti s trestnou činnosťou zločineckej skupiny, pre ktorú mal byť činný a podporovať ju (skutok v bode 1/), vo významnom časovom rozpätí zahŕňajúcom roky 2003 až 2010, z ktorých mal navyše aj materiálne profitovať (nie bezvýznamnú finančnú odmenu v súvislosti s trestnou činnosťou ustálenou v skutkoch v bodoch 3/ a 7/ i sám obžalovaný v rámci jeho procesne použiteľných výpovedí v procesnom postavení obvineného priznal). U obžalovaného teda nemalo ísť o ojedinelé zlyhanie, vybočenie z medzí inak riadneho spôsobu života, ale malo uňho ísť o opakované konanie, po významnú, nie zanedbateľne krátku dobu, mal sa podieľať na trestnej činnosti obzvlášť závažného charakteru s najzávažnejším, nezvratiteľným a nenapraviteľným následkom, aký predpokladá Trestný zákon a to smrť človeka, nie v jednom ale hneď v 5 prípadoch, tejto trestnej činnosti sa mal dopúšťať v súvislosti s činnosťou zločineckej skupiny, navyše mal zo svojej trestnej činnosti majetkovo profitovať. Tieto okolnosti sú potom tými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré dôvody takzvanej preventívnej väzby aj naďalej opodstatňujú.

K otázke možnosti náhrady väzby najvyšší súd zdôrazňuje viazanosť použitiainštitútov náhrady väzby v zmysle § 80 ods. 2 veta tretia Trestného poriadku, u obžalovaného stíhaného pre obzvlášť závažný zločin, na výnimočné okolnosti prípadu, ktoré u obžalovaného najvyšší súd nezistil, pričom opäť zdôrazňuje, že zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zo 7. septembra 2022 v tejto trestnej veci ani doterajšia dĺžka väzobného stíhania obžalovaného, takými výnimočnými okolnosťami nie sú. Sám obžalovaný pritom iné výnimočné okolnosti v rámci svojej argumentácie v žiadosti o prepustenie z väzby nepredostrel.

Najvyšší súd preto, pri absencii návrhu obžalovaného na náhradu jeho väzby niektorým z konkrétnych inštitútov náhrady väzby podľa Trestného poriadku, ktoré majú výlučne návrhový charakter [§ 80 ods. 1 písm. a), písm. b) a § 81 Trestného poriadku] posudzoval len eventualitu náhrady väzby obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka [§ 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], a to prípadne aj za použitia kontroly technickými prostriedkami, pričom dospel k záveru, že priamy výkon väzby obžalovaného je naďalej nevyhnutný v zmysle potreby ochrany spoločnosti pred hrozbami vyplývajúcimi z väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku, ako hodnoty prevyšujúcej inak ústavne zaručené právo obžalovaného na osobnú slobodu, keď súčasne aplikácia inštitútu dohľadu probačného a mediačného úradníka (a to prípadne aj za použitia kontroly technickými prostriedkami) by, podľa názoru najvyššieho súdu, nepredstavovala efektívny procesný nástroj na elimináciu uvedených hrozieb. Tento záver napokon nachádza oporu aj v záveroch znaleckého psychologického a psychiatrického dokazovania, z ktorých (okrem iného) v rámci posúdenia osobnostnej charakteristiky obžalovaného vyplývajú zistenia o jeho disocálnej poruche osobnosti a

abnormne štruktúrovanej osobnosti s črtami neschopnosti prispôbiť sa právnym a sociálnym normám, trvalej nezodpovednosti, zvýšenej agresivity, impulzivity, nízkej empatie, absencii ľudskosti a prežívania viny. Ani technické prostriedky určené na kontrolu pohybu a pobytu obvineného (vo všeobecnosti) v kontexte ďalšieho procesu po signalizácii prípadného porušenia povinností a obmedzení uložených obvinenému, či prekonania samotného technického zariadenia, účel väzby so 100% istotou nenahrádzajú, nie je možné s istotou vylúčiť ich zlyhanie, či zlyhanie následného procesu. Obžalovaný opakovane, a to aj počas výsluchu o väzbe, zdôrazňoval, že stíhanej trestnej činnosti sa mal dopúšťať „len“ v dôsledku tlaku a hrozieb zo strany Ľ. Š..

Za takejto situácie je potom na mieste obava, že obžalovaný by mohol reálnu hrozbu 25 ročného alebo doživotného trestu odňatia slobody vnímať ako také ohrozenie pre svoju osobu, ktoré by mohol, s ohľadom na štruktúru jeho osobnosti majúcou sa vyznačovať neschopnosťou prispôbiť sa právnym a sociálnym normám, zvýšenou impulzivitou, agresivitou, nízkou empatiou, absenciou ľudskosti a prežívania viny, považovať za opodstatnenie nevyhnutnosti prekonať aj technické prostriedky kontroly za každú cenu a akýmkoľvek spôsobom.

Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná (§ 185 ods. 2 veta druhá Trestného poriadku v spojení s § 185 ods. 4 Trestného poriadku a contrario).